Ao. 1858. No. 45.
Donderdag 15 April.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 12 April 1858.

Bij Gouvernements-resolutie van heden No. 10, is de 1e. Luitenant der Schutterij F. P. Kamerling voor de verdere vervulling der betrekking van Adjudant bij den Gouverneur bedankt, zullende hij mitsdien bij de dienstdoende Schutterij te *Paramaribo* intreden.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
9 April. Van den slaaf *Cornelis*, geboren in 1820, wiens moedersnaam onbekend is, bekend staande op het Respect van den Raad Commissaris voor de Inlandsche Bevolking, onder toezigt van C. L. G. van Amson als Curator.
» » Van de slavin *Jetta*, geboren in 1832, dochter van *Maria* en hare kinderen *Lucia*, geboren in 1855 en *Susanna*, geboren in 1857, toebehoorende aan plantage *Eendragt*, divisie *Saramacca*.
» » Van het slavenkind *Willem Floris*, geboren in 1857, zoon van *Sosie*, toebehoorende aan plantage *Zeldenrust en Welgelegen*, divisie *Boven Cottica en Perica*.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.
Derde Afkondiging.

Over *zes* weken, den juisten dag nader te bepalen, zal de Curator bij het Departement der Onbeheerde Boedels in het openbaar doen veilen:

Een derde aandeel in den grond *Combé* gelegen, aan de rivier *Suriname*, ter linkerhand in het opvaren tusschen den grooten *Rij- of Combé weg* en grond *Nooit Volmaakt*, aankomende den desolaten Boedels G. W. Kemper als mede Erfgenaam van wijlen Truitje van Wolff.

Paramaribo, den 14 April 1858.
De Curator voornoemd,
Chs. LIONARONS.

(4932) De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 16n. April 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

Het Huis en Erf, La. B No. 83, aankomende R. B. Sanches, voor *een vijfde* gedeelte.

Het Huis en Erf, La B No. 112, aankomende H. G. J. van Kempen.

Het Huis en Erf, La. C No. 1, aankomende E. J. S. Stuger.

De Slaven *Anna*, *April* en *Hendrik*, aankomende E. Emanuels Jz.

De Slaven *Charles*, *Sophietje*, *Jeannette*, *Paulina*, *Adjuba* of *Auroo-mama*, *Carolina*, *Floortje*, *Clasina*, *Johanna*, *Julius*, *Egbertus* en *Jacquelina Elisabeth*, aankomende H. G. J. van Kempen.

Paramaribo, den 11 April 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

SEQUESTERS

der Plantaadje *Waterloo*, bieden bij inschrijving, tegen **Kontante Betaling**, te koop aan;

17 BALEN SCHOONE KATOEN,

liggende ten pakhuize van de Heeren H. LYON & Co., aan den *Waterkant*.

De inschrijvings-billetten zullen aangenomen worden ter Griffie van het Geregtshof en aldaar geopend op **Heden Voormiddag** ten 9 uur, ten overstaan van den Heer Gecommitteerde uit den Hove tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde zal de katoen onmiddellijk in ontvang moeten genomen worden. (4573)

Paramaribo, den 15 April 1858.

NIEUWSTIJDINGEN.

Paramaribo, *den 14 April 1858.*

De Heer Leo Taylor, vermaarde Oostersche Toovenaar en Buikspreker, uit Demerarij alhier aangekomen, heeft het voornemen eenige kunstvoorstellingen te geven in de zaal van het Waaggebouw. De gunstige bijval, dien hij in Georgetown heeft verworven, doet veronderstellen, dat de bezoekers zich een aangenamen avond zullen verschaffen.

MAIL-NIEUWS.

(Vervolg van ons vorig nommer.)

Te midden van al de veiligheids verordeningen die Keizer Napoleon in het werk stelt, is zijne positie gevaarlijker dan ooit en niet zeer bemoedigend voor den duur zijner regering. — De repressive maatregelen worden hoe langer hoe ondragelijker voor het prikkelbare gestel van den Franschman, zelfs voor het leger, waarop de keizer voornamelijk steunt om de openbare meening tot zwijgen te brengen, en zullen spoediger dan men misschien vermoedt, de brug zijn, die, — wordt zijn leven gespaard, — naar zijne ballingschap zal leiden. — Een geacht Engelsch blad hangt, naar authentieke en geloofwaardige berigten, eene treurige schilderij op van den tegenwoordigen toestand van Frankrijk, vooral van Parijs. »Die vrolijke wereldstad, het hart des gezelligen verkeers, van levendigen omgang en vrije uiting van publieke opinie, — zegt het Blad —" kent zich zelve bijna niet meer; men weet niet wien men zal ontvangen, of bezoeken; op de wandelingen ziet men schuchter rond, wanneer men door een derde wordt aangesproken; in de gezelschappen is de tong aan banden gelegd, en is men uiterst voorzigtig met dengeen, wien men vriendschappelijk de hand drukt of toespreekt; men vreest voor de boeken die men in zijne bibliotheek of de papieren die men in zijn schrijflessenaar heeft; overal worden zelfs de vertrouwendste bedienden op een afstand gehouden; in brieven bepaalt men zich bij het noodzakelijke of bij algemeene beleefdheden; kortom, Parijs en Frankrijk zijn onder strikte surveillance, en niemand weet wie wachters of bewaakten zijn. In deze repressive maatregelen, — zoo eindigt het blad, — ligt het wezenlijke gevaar voor Napoleons kroon en dijnastie. Het is tegen alle ervaring aan om te vooronderstellen, dat een dapper en levendig volk als de Franschen, dien toestand lang zal verdragen. Dit stelsel moet veranderd worden of wij zullen ongetwijfeld binnen korten tijd weder eene revolutie in Frankrijk zien uitbarsten."

Aandacht verdient nog het verlof aan twee Orleanistische generaals, Changarnier en Bedeau, gegeven, om naar Frankrijk terug te keeren. De regering, zegt de *Patrie*, weet nu, van welken kant de gevaren dreigen, en kan daarom jegens de generaals grootmoedig zijn. Die grootmoedigheid wordt echter niet algemeen als zoo groot beschouwd als de regering het wil doen voorkomen, en beiden, Changarnier en Bedeau hebben verklaard, dat zij er geen gebruik van maken zullen. Deze welwillendheid des keizers misleidt ook niemand en er bestaat te Parijs zekere malaise, veroorzaakt door dien handel en nijverheid niet vooruitgaan en de vreemdelingen door de politie maatregelen teruggehouden worden, om zich, zoo als anders in de hoofdstad te komen vermaken. In Engeland ontstaat ook eene zekere ontevredenheid tegen Frankrijk, en in Zwitserland klaagt men zeer over de belemmeringen die in de betrekkingen met Frankrijk komen.

door de formaliteiten, welke door de Fransche politie bij het passeren der grenzen streng worden in acht genomen; zelfs in Oostenrijk moet zich tegenstand openbaren tegen de wenschen van Frankrijk op het stuk der paspoorten.

De *Times* en *Herald* melden bepaald dat lord Stratford de Redcliffe voor den gezantschapspost te Konstantinopel bedankt heeft, zonder echter iets omtrent zijn vermoedelijk opvolger mede te deelen. Daar de admiraal Fanshawe echter definitief het opperbevel over de vloot van de Middellandsche Zee aanvaard en zijne vlag reeds aan boord van de *Marlborough* geheschen heeft, wint het vroeger gemeld gerucht, dat lord Lyons als gezant naar Konstantinopel zoude vertrekken, weder meer veld.

De bondsvergadering te Frankfort heeft het vroeger door Hanover gedane voorstel, betreffende Holstein-Lauenburg aangenomen en te dezer gelegenheid hare verwachting uitgedrukt, dat, in overeenstemming met dit besluit, de Deensche regering zich verder onthouden zal, nieuwe wetsbepalingen en belastingen in deze hertogdommen af te kondigen en in te voeren. Het zal te bezien staan of en in hoeverre men zich te Kopenhagen aan dit besluit storen zal.

In het Huis van volksvertegenwoordigers van Louisiana is een bill aangenomen, waarbij aan eene reeds georganiseerde maatschappij is toegestaan om 2,500 *vrije* Afrikanen van de kust van Afrika, voor den tijd van niet minder dan *vijftien* jaren, in te voeren.

Berigten uit St. Domingo, uit *officiele* bladen getrokken, melden dat Baez zich in San Domingo bevindt, en dat Santana aan het hoofd van eene groote strijdmagt, die stad belegert, alwaar gebrek aan levensmiddelen heerscht. Bovendien verkeert Baez in een' hopeloozen toestand, daar hij zeer weinige soldaten heeft en dezen hem dagelijks bij troepjes verlaten.

Venezuela is het tooneel van een algemeen opstand geworden. Berigten uit La Guayra, Puerto Cabello, Coro en Maracaibo melden dat de President José Tadeo Monagas op den 15 Maart jl. afstand van de regering gedaan en zich met zijn gezin onder de bescherming van den Franschen Consul gesteld heeft. Deze gewigtige gebeurtenis had plaats ten gevolge der verklaring van Caracas tegen zijne regering, en schijnt Generaal Monagas zeer onverwachts op het lijf gekomen te zijn. — Hij bezat geene krijgsmagt, land noch zeemagt, tegen eenige onvoorziene gevallen: eerst den 7 Maart verzocht en verkreeg hij van het Congres de magtiging om 10,000 man troepen te ligten en een millioen patientjes te te heffen, ten einde den opstand het hoofd te kunnen bieden. De opstandelingen waren hem hierin zeer vooruit; in minder dan 10 dagen tijds hadden zij betrekkelijk eene aanzienlijke krijgsmagt op de been en eene flotille voor La Guayra. Hij schijnt vertrouwd te hebben op de goede gezindheid van het volk hetwelk hem nagenoeg een jaar geleden, voor zes jaren tot President gekozen heeft.

Naar men verhaalt heeft een valsch telegrafisch berigt zijne dadelijke aftreding van het Bestuur bewerkt. Generaal Trias was met een klein legerkorps, ongeveer 200 man, tegen de opstandelingen uitgetrokken, had met hen eene schermutseling en werd met een gering verlies aan dooden en gekwetsten terug geslagen; hierop trok generaal Castelli aan het hoofd van 800 man tegen den vijand op; kort na zijn vertrek werd er getelegrapheerd dat hij verslagen was en dat de troepen der opstandelingen onder Generaal Castro en Generaal Silva tegen de hoofdstad in aantogt waren. Dit berigt werd algemeen verspreid, het volk raakte in opgewondenheid, de kreet van: „weg met den tiran, leve de restauratie" werd aangeheven en men verklaarde zich ten gunste van den opstand.

Generaal Monagas zag zich geheel verlaten hij bedacht zich niet lang om het gezag neder te leggen, nam dadelijk zijn intrek in het Consulaat van Frankrijk, stelde zich onder de bescherming van den Franschen Consul en zond van daar de akte zijner aftreding aan het Congres in. Dit werd gereedelijk aangenomen en er werd onverwijld een voorloopig bestuur bestaande uit vier leden, de Heeren Pedro Gaul, Lucio Siso, Yacinto Rivas Pacheco en Manuel Quintero, door het volk voor de stad Caracas gekozen.

Verder wordt niets gemeld betreffende den intogt der troepen in Caracas, noch weet men niet met eenige zekerheid wat generaal Castelli wedervaren is.

De bevolking van La Guayra, gerugsteund door de flotille der opstandelingen onder het bevel van generaal Justo Briceno, verklaarde zich nagenoeg te gelijker tijd met Caracas.

De flotille bestond uit eenige schoeners, de Tasia, Laura en een paar anderen, die in der haast gewapend werden en de namen kregen van „Generaal Silva" „Generaal Costa" en „Generaal Soto."

Behalve de provincien Caracas en Garaboho hebben de provincien Aragua, Yaracuy en Barquisimeto zich voor de zaak der omwenteling verklaard. Van de provincien in het oosten en zuiden der Republiek gelegen had men geene berigten. Maracaibo, door ondervinding geleerd, wil eerst de kat uit den boom kijken, om zich te verklaren. Coro, waar generaal Falcon zich aan het hoofd van eene kleine legermagt bevindt hield zich vast aan de regering van Monagas. Ongetwijfeld zullen al de 20 provincien van Venezuela, wanneer de aftreding van generaal Monagas algemeen bekend wordt, de nieuwe orde van zaken huldigen.

Het bestuur heeft weder een regterlijken maatregel tegen de vreemdelingen die zich aldaar bevinden genomen; zij mogen zich niet uit de stad begeven, terwijl den Venezolanen geoorloofd is ongehinderd te vertrekken.

ZAKELIJKEN INHOUD der in ons vorig Nommer besproken Brochure.

Keizer Napoleon III en Engeland.

I.

Wij gelooven tegenover de openbare meening een pligt te moeten vervullen: wij meenen tegenover de in Engeland op zoo onregtvaardige wijze opgewonden hartstogten een woord van onpartijdigheid en kalmte te moeten spreken. Wij koesteren het vertrouwen dat men ons aan gene zijde van het Kanaal zal verstaan. Wij zullen slechts weinige opmerkingen maken en vóór alles de feiten zelven laten spreken.

Toen Lodewijk Napoleon tot president der republiek gekozen werd, vond hij in de vergadering, die het bewind met hem moest deelen en hem dikwijls in de uitvoering van het gezag kon belemmeren, slechts partijen die Engeland vijandig waren of weinig sympathie daarvoor gevoelden; de legitimisten koesterden tegen de aloude vijanden van hun land den historischen haat van onze vroegere nationale oorlogen; de republikeinen herinnerden zich Pitt, die zich met Coburg ter onderdrukking der revolutie verbonden had; de Orleanisten waren evenzeer vertoornd over de bescherming, die hen vernootmoedigd had, als over de verlatenheid, die zij vóór hunnen val moesten verduren; de aanhangers van het keizerrijk voelden zich nog diep gewond door de herinnering aan de meest smartelijke gebeurtenissen, die nog versch in het geheugen lagen.

Wat moest de erfgenaam van Napoleon I doen, toen hij het hoofd van den Franschen staat werd? Moest hij toegeven aan den haat en de vooroordeelen der partijen? Moest hij den opbruischenden nationalen haat bij de herinnering aan Waterloo en St. Helena aanmoedigen, door het voorbeeld daartoe te geven? Moest hij, ten minste door eene koele houding, wraak nemen over de beleedigende aanvallen op zijn' naam en karakter, die men tijdens zijne verkiezing in Engelsche dagbladen vond? Neen. De ballingschap is eene school der wijsheid en loutering voor hen, die God bestemd heeft om te regeren. In die school had Lodewijk Napoleon veel geleerd en veel vergeten. Hij herinnerde zich alleen, dat de Engelsche gastvrijheid de beproevingen van zijn tegenspoed verzacht had, en hij overwoog slechts de groote belangen, die Frankrijk en Engeland tot uitbreiding der beschaving, elkander deden naderen.

II.

In het jaar 1849 werd de Porte door Oostenrijk bedreigd, wegens de schuilplaats die zij aan de Hongaarsche vlugtelingen had verleend. De president der republiek denkt dat Frankrijk niet werkeloos kan blijven bij eene aangelegenheid, welke zoo diep in de groote Europesche kwestien ingrijpt. Hij beveelt de Fransche vloot zich te gelijkertijd met de Engelsche naar de Dardanellen te begeven, en nam alzoo de eerste gelegenheid waar, die zich aanbood, tot eene daadzakelijke goede verstandhouding tusschen beide regeringen. De gevoeligheid ten aanzien van Engeland was echter toen nog zoo groot, dat het Fransche ministerie, waarvan de heer Odilon Barrot deel uitmaakte, aan de afzending onzer vloot de voorwaarde verbond, om niet gemeenschappelijk met de Engelsche te zeilen en dat zij, hoewel beide eskaders hetzelfde doel hadden, van elkander afgescheiden moesten handelen. Ongetwijfeld lag daarin een overmaat van wantrouwen; het was echter slechts een gevolg van den bovenmatigen haat, door den dubbelen invloed van het spreekgestoelte en de drukpers onderhouden.

Eenigen tijd later zond lord Palmerston een ultimatum aan Griekenland, dat in Europa eene groote spanning te weeg bragt. De wetgevende vergadering, die de erfenis der tegen Engeland heerschende stemming in de constituerende vergadering had overgenomen, maakte gaarne van deze gelegenheid gebruik om hare vijandige gezindheid aan den dag te leggen. Zij werkte beslissend door al het gewigt eener door een soort van populariteit versterkte meening, op de ministers van den president, en onze gezant, de heer Drouin de l'Huys, ontving den last om Londen te verlaten. Toen de generaal de la Hitte, toenmaals minister van buitenlandsche

zaken, deze tijding aan de vergadering mededeelde, bragt eene onberekende verheffing van vaderlandsliefde de geheele kamer in beweging. Alle leiders der regterzijde begaven zich des avonds naar het Elysée, om den president geluk te wenschen; deze ontving hen met groote koelheid, die hun deed zien, dat hij hunne geestdrift niet deelde voor een maatregel, welks uitvloeisel kon zijn de herleving van den ouden strijd tusschen beide natien.

III.

Nu kwam de *tweede December*. Het was een feit in onzen inwendigen toestand, dat niemand in het buitenland aanging. Evenwel voeren eenige Engelsche dagbladen heftig tegen den man uit, die zijn land van eene vreesselijke anarchie en welligt geheel Europa van eene omwenteling had gered. Er was geen laster, die men niet verzonnen, geen verwijt dat men niet gedaan had. Een Londensch blad behelsde zelfs de afbeelding van een tooneel, hoe de opstandelingen op het Veld van Mars werden gefusileerd. Men wilde zulke dingen doen gelooven, die echter onze zeden even onwaarschijnlijk als onmogelijk maakten. De waarheid is dat niet alleen na de gevechten niemand gefusileerd werd, maar ook dat in eene stad van 1,600,000 inwoners een opstand van 1500 demagogen plaats had, waarvan er, hoogstens 150 met de wapens in de hand in den strijd vielen. Deze waarheid kon in Engeland even goed als in Frankrijk bekend zijn. Alleen door zich met zulk eene dwaasheid aan te stellen, kon men verbittering doen ontstaan tegen eene handeling, die den dank van een beschaafd volk verdiende.

Onverschilligheid was bij dergelijke beleedigingen onmogelijk en toch eischten vaderlandsliefde en het algemeen belang eene schijnbaar ongevoelige houding. Het hoofd van den Franschen staat liet dezen vloed van booze hartstogten, waarbij zich het schuim van onzen burgerlijken strijd gemengd had, voorbijgaan; hij wilde zelfs aan de Fransche dagbladen geen vergunning tot represailles geven, die zoo gemakkelijk te nemen waren. Groote natien mogen elkander niet nutteloos beleedigen, en als zij elkander beleedigen, zijn zij er niet ver meer af om elkander te bestrijden. Het was op die wijze dat de vrede van Amiens zoo spoedig in gevaar werd gebragt, tengevolge van de heftige uitvallen, tegen den eersten consul gerigt. Zeker is het dat, wanneer men in de eerste maanden van het jaar 1852 van onze zijde niet zoo verstandig geweest was van de openbare meening tot bedaren te brengen, wij weder het jaar 1802 zouden hebben beleefd en een vredebreuk het noodzakelijke gevolg der verbittering in de beide landen zou zijn geworden.

Het gezond verstand, nog meer dan de tijd, heeft het weldenkende gedeelte der Engelsche natie gebragt tot de ware waardering van zaken en personen; die men door zulke grove dwalingen en schandelijke lasteringen in een geheel verkeerd daglicht had trachten te stellen. Zoo in Engeland als in Frankrijk heeft men het gedrag des keizers beoordeeld, gelijk de onpartijdige geschiedenis het beoordeelen zal. Reeds in het jaar 1852 had de Londensche City te midden der hevigste aanvallen van een gedeelte der Engelsche dagbladpers, zich met energie tegen eene polemiek verklaard, die evenzeer streed tegen haar verstand als hare vaderlandsliefde. Toen de keizer twee jaren later vergezeld door de keizerin, als bondgenoot de koningin van Engeland bezocht, vond hij in dit groote land slechts symphathie en bewijzen van achting.

(*Vervolg in ons volgend No.*)

De Handel van New-York in 1857.

In de N. A. dagbladen vindt men een staat van den handel van New-York over het afgeloopen jaar, getrokken uit de boeken van het kantoor der in- en uitgaande regten daar ter stede. Daaruit blijkt, dat de handel dier stad, welke een groot gedeelte van den handel der Vereenigde Staten uitmaakt, in 1857, door de financiele crisis, in zijnen vooruitgang gestuit is. De invoer te New-York van eigenlijk gezegde koopwaren (dus specie niet medegerekend) heeft in 1857 eene waarde van 204,832,000 dollars bedragen, dat is ruim vijf millioen minder dan in 1856. Doch door dit cijfer van vijf millioen wordt de afneming der handelsbedrijvigheid geenszins in haren vollen omvang voorgesteld; daarbij moet nog eene som van negentien millioen dollars gevoegd worden, dewijl de waarde der in openbaar entrepot voorhanden goederen op het einde van het jaar 1856 slechts 11,624,000 dollars bedroeg, en op het einde van het laatste jaar 30,964,000 dollars. Aan het tolkantoor te New-York is in 1857 aan regten geïnd eene som van 35,639,068 doll., dat is 9,974,833 doll. minder dan in 1856. — Het zijn de vijf laatste maanden des jaars, waarin de opbrengst der regten zoo veel afgenomen is. De uitvoer van Noord-Amerikaansche producten uit de haven van New-York naar het buitenland heeft in 1857 eene waarde van 61,803,000 dollars bedragen, dat is achttien en een half millioen minder dan in 1856. De uitvoer van goud is dan ook met zeven millioen toegenomen en tot 44,559,000 dollars geklommen. Daarenboven is eene hoeveelheid buitenlandsche goederen ter waarde van 11,459,000 dollars weder uitgevoerd, tegen 4.146,000 dollars in 1856. De handelsbedrijvigheid van New-York is dus in het afgeloopen jaar, in ronde cijfers, drie en veertig millioen dollars minder geweest dan in het vorige, te weten: 24 millioen bij den invoer en 19 bij den uitvoer. Deze vermindering drukte voornamelijk op de vier laatste maanden des jaars, zoodat ieder van die maanden gemiddeld elf millioen aan den handel ontnomen heeft.

Tijdens de laatste ministerieele crisis in Nederland, vond er een kluchtig voorval plaats, hetwelk in een der dagbladen aldus gelezen wordt:

» Te Leiden is een hoogleeraar, die op dat kleine tooneel eene politieke rol van belang speelt en daarom door zijne vrienden allezins geschikt geacht wordt om den Staat te helpen regeren. En waarom ook niet? Hij maakt zich verdienstelijk door de toepassing der scheikunde op den landbouw, en is de Staat ook niet een zamenstel van elementen, die voor velerlei scheidingen en verbindingen vatbaar zijn?

» Die hoogleeraar dan zat eenige dagen geleden met vrienden over de ministeriële crisis en over 's lands belangen te praten, toen hij eene telegraphische depeche uit 's Hage ontving, inhoudende dat Z. M. de Koning hem wenschte te spreken. De vrienden wisselden eenen veelbeduidenden blik; de professor ging dadelijk naar het station, doch onderweg ontmoette hij eenige kennissen, aan wie hij in het voorbijgaan het groote nieuws mededeelen moest, dat hij bij den Koning ontboden was. Zoo kwam hij te laat voor den laatsten trein; maar hij nam een rijtuig, snelde naar den Haag en kwam 's avonds te negen ure aan het paleis. Toen de portier zeide, dat Zijne Majesteit op dat uur niemand ontving, verklaarde hij door den Koning ontboden te zijn, en vorderde hij om gewigtige redenen terstond toegelaten te worden. De portier vroeg eenen van de adjudanten; ook deze maakte zwarigheid maar toen de hoogleeraar hem voor alle gevolgen der vertraging verantwoordelijk stelde, waagde deze het den Koning toelating te vragen. Het antwoord was dat de Koning op het oogenblik niemand spreken kon, maar den hoogleeraar verzocht, den volgenden morgen reeds te 9 ure terug te komen. Zoo deed de hoogleeraar, en de Koning zeide hem: » Mijnheer! er is wat nieuws aan de hand, en daarover wenschte ik u te spreken. De andere boog en zeide: » Ja Sire, iets nieuws zal er moeten zijn; ik ben geheel tot uwer Majesteits beschikking." Hierop hervatte de Koning: » Dat wist ik wel professor, en daarom heb ik u ontboden. » Ik zal u zeggen waarom het te doen is. Ik heb een nieuw model van een ploeg uit Engeland ontvangen: gij moest eens onderzoeken of onze maatschappij van landbouw daarvan gebruik zou kunnen maken."

De hoogleeraar die gedacht had over een nieuw ministerie en niet over een nieuwen ploeg geraadpleegd te zullen worden, ging gemelijk heen, zich afvragende of hier eene opzettelijke fopperij was.

De *Court-Circular* behelst, ter gelegenheid van het overlijden van den hertog van Devonshire, een artikel, dat veel opzien heeft gebaard. Het luidt aldus:

» Meermalen is het reeds opgemerkt dat de waarheid soms vreemder klinkt dan verdichting, en indien hetgeen men ons nopens de herkomst van het tegenwoordige huis van Devonshire verhaalt juist is, dan zal weldra voor de regtbanken eene zaak gebragt worden, die op nieuw het bewijs zal leveren dat dikwerf in het werkelijke leven meer gebeurt, dan een romanschrijver kan uitdenken.

Gedurende meer dan eene halve eeuw waren toch allerlei geruchten in omloop, nopens de afkomst van den hertog van Devonshire, wiens overlijden onlangs gemeld is, en alhoewel hij tot aan zijn dood in het bezit bleef van zijne titels en domeinen, werd hem reeds bij zijn leven, zijn regt daarop door de openbare meening betwist.

De kroniek verhaalt, dat de hertog van Devonshire, de vijfde van dien naam, in 1775 voor de eerste maal in het huwelijk trad met eene dochter van graaf Spencer, die hem drie dochters schonk. Het derde dier meisjes werd den 21sten Mei 1790 geboren; maar de hertog stond ook in ongeoorloofde betrekking tot eene dame van hoogen rang, die hem dienzelfden dag een zoon schonk. De hertog, sints lang van begeerte brandende om een wettigen mannelijken afstammeling te bezitten verwisselde, naar men verzekert, den bastaard met zijne dochter, en die knaap erfde later den titel van hertog en de onmetelijke domeinen die daaraan verbonden zijn; het meisje trad in het huwelijk met den generaal E.

Hoe behendig de manoeuvre echter had plaats gehad, kwam de zaak toch ter oore van lord George Cavendish die, bij ontstentenis van wettige mannelijke afstammelingen zijns broeders, de eerste was die hem

in zijne titels en rang had behooren op te volgen. Toen de hertog dan stierf en ook het ondergeschoven kind, dat tot dusver den naam van markies Hartington gedragen had, den titel van hertog van Devonshire wilde aannemen, had lord Cavendisch, naar men verhaalt, met hem een onderhoud, waarin hij hem het geheim zijner geboorte openbaarde en hem deed zien, dat hij de bewijzen in handen had om hem van zijne titels en bezittingen te doen ontzetten. Hij verklaarde echter tevens, dat hij er wars van was om den naam zijns broeders voor de regtbanken te slepen en bood aan om van alle regtsvervolging af te zien, wanneer de jeugdige hertog de formele verbindtenis aanging van nimmer in het huwelijk te treden; ten einde op die wijs, na zijn dood, de erfopvolging in regte linie zoude ophouden te bestaan.

Het schijnt dat de hertog dit voorstel aannam. Hij stelde althans nooit eenige vrouw als zijne wettige gemalin aan de wereld voor. Lord Cavendish daalde ten grave; de hertog volgde hem weldra, en na diens overlijden trad de kleinzoon van lord Cavendish op en nam den titel van hertog van Devonshire aan. Als zoodanig wordt hij alsnog door de geheele familie erkend. Nu blijkt het echter dat de overleden hertog heimelijk in het huwelijk trad met eene Catholieke dame, welk huwelijk door een R. C. geestelijke werd ingezegend en waaruit een zoon werd geboren, die thans zijne regten wil doen gelden. Indien deze zaak voor de regtbank wordt gebragt, dan zal zij in de eerste plaats te beslissen hebben, of het huwelijk des hertogs, alleenlijk gesloten door een' Catholieken geestelijke, wettig was, en of dus de bedoelde zoon als zijn wettige mannelijke afstammeling is te beschouwen. Indien dit belangrijke punt zal zijn uitgemaakt, dan zal zij in de tweede plaats hebben te beslissen, of de overleden hertog als de bastaard of als de wettige mannelijke afstammeling aan te merken is van den hertog van Devonshire, den vijfden van dien naam. En indien dit punt niet te bewijzen is, dan lijdt het geen twijfel of de kleinzoon van lord Cavendish zal weder plaats moeten maken voor den zoon des overleden hertogs, die den titel van hertog van Devonshire aanneemt.

Met de grootste belangstelling ziet men in Engeland den afloop dezer zaak te gemoet."

Uit een openbaar gemaakt rapport blijkt dat 's lands schuld van Groot-Brittannie in de laatste tien jaren vermeerderd is met een bedrag van 24,247,214 p. st., waarvan meer dan 20,000,000 aangewend is tot bestrijding van de kosten des oorlogs tegen Rusland. De rente, die jaarlijks voor deze vermeerdering der openbare schuld betaald wordt, bedraagt 1,153,109 p. st.

Als bewijs van treurige lotwisselingen vindt men in verscheidene bladen vermeld, dat eene hertogin de St. Simeon thans de betrekking van huishoudster bij een landbouwer te Belleville vervult. De zoon van Manini, den laatsten doge van Venetie, heeft zich als kapper te St. Denis gevestigd. De kleindochter der hertogin van St. Severin werkt als dagloonster bij eene modiste te Parijs.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht:
SUIKER.

Den 12n. dezer, van plant. Potribo, 34 vaten a 10,23 cent.

Idem, van Plant. Berkshoven en Oostrust, 25 vaten a 10,25 cent.

Den 14n., van Plant. Poelwijk, 11 vaten 10,09 cent.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 11n. dezer, de Eng. schoener *Corsair*, kapt. J G. Heyliger.

Idem, de Eng. schoener *Emma*, kapt. J. van Wilgen; beiden van Demerarij.

Idem, de Eng. brik *Reindeer*, kapt. A. Curtus, van Halifax.

Het schip *Maximiliaan*, gevoerd door kapt. Schill, van de quarantaine ontslagen, is gisteren alhier ter reede aangekomen.

BINNENGELOOPEN IN SARAMACCA.

Den 11n. dezer, de Eng. schoener *Jessie Allan*, kapt. Webster, met lekkage.

UITGEKLAARD.

Den 13den, het schip *Theodora Josina*, kapt. Tjakkes, naar Amsterdam, lading: 86 balen Koffij 14,375 pond, 17 balen Cacao 2 360 pond, 179 latten en 11 pies □ Hout. — Passagiers: Mevr. Kennedij en 3 kinderen.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Sagitta, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. H. Zaal. Sluit 25 dezer.

Noord Holland, kapt. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon. Sluit HEDEN.

Anna Lena, kapt. C. Zaal, adres bij J. H. Zaal. Sluit uiterlijk, *Ultimo dezer.*

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Johannis Hermanus, kapt. J. B. Wijgers, adres bij M. M. Curiel.

Rijnbrand, kapt. P. F. Lange, adres bij J. H. Zaal.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. Gisius.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Favereij.

Janna Adriana, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal.

Dinna, kapt. Hofker, adres bij H. C. Levij.

Hermanus Izaak, kapt. Braunstahl, adres bij J. H. Zaal.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wiessen, adres bij J. H. Zaal.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » . » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . . . » —25
De prijs der Advertentien is per regel » —25